700/04

Den 7. juni 2004 blev i sag nr. 62.091:

xxxx xxxxxx
xxxxxxxxx xxxx xxxxxxxxx
xxxxxxxxxx xxx xxx xxx
xxxx xxxxxxxx

mod

Popermo Forsikring g/s
Dalumvej 89
5250 Odense SV

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har kollektiv ulykkesforsikring i Popermo Forsikring G/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde erstatning i forbindelse med en anmeldt psykisk skade pådraget efter tilkaldelse til et alvorligt færdselsuheld.

Selskabet har afvist at dække skaden under henvisning til, at klageren ikke har været udsat for et ulykkestilfælde i forsikringsbetingelsernes forstand.

Det er oplyst, at klageren den 13/2 1999 om formiddagen som led i sit arbejde som politiassistent var tilkaldt til et alvorligt færdselsuheld. Det er om uheldet oplyst, at der var tale om et sammenstød på en motortrafikvej, hvor en personbil med 6 personer under overhaling i tæt tåge stødte frontalt sammen med en modkørende lastbil. Sammen med 2 kollegaer foretog klageren afspærring af området, hjalp Falckfolk med at yde førstehjælp og foretog afhøring af lastbilens chauffør. Efter nogle timer på uheldsstedet kørte politifolkene til stationen, hvor der blev udarbejdet rapport. Om eftermiddagen foretog de 3 involverede en evaluering af forløbet med den vagthavende. Klageren og de 2 øvrige arbejdede til sent om aftenen med rapportskrivning, underretninger mv.

Det er videre oplyst, at klageren et par dage senere fik det psykisk dårligt og herefter havde konsulteret en psykolog.

I løbet af 1999-2000 tiltog klagerens psykiske gener. Af erklæring dateret 17/12 2001 fra speciallæge i psykiatri, J.C.N., indhentet til belysning af en arbejdsskadesag, fremgår bl.a.:

> "Sammenfattende O.H. er en 40 år gammel mand, der efter at have udført sit arbejde som vagthavende politiassistent den 13. februar 1999 har udviklet en moderat til middelsvær depression, der nu på antidepressiv behandling er under kontrol og i neutral fase samt en svært alvorlig posttraumatisk stresstilstand, der uændret er til stede og som manifesterer sig tydeligt klinisk og i de foretagne psykologiske tests.
>
> Undertegnede er ikke i tvivl om, at tilstanden må opfattes som en arbejdsskade. Arbejdsskadestyrelsen har i et af de første breve i sagen, (som er vedlagt i kopi i det tilsendte bilagsmateriale) argumenteret for, at der ikke er tale om en arbejdsskade, da OH ifølge dette brev ikke har været udsat for andet, end hvad man må forvente at blive udsat for i forbindelse med arbejdet som politibetjent. - Undertegnede mener, at hændelsen den 13. februar 1999 netop strækker sig en hel del ud over, hvad OH normalt har måttet kunne forvente i sit politiarbejde. Specielt to faktorer i det samlede begivenhedsforløb den pågældende dag taler for det. Nemlig for det første det skrigende barn på ulykkesstedet, som reaktiverede hans erindring om den første alvorlige trafikulykke han som politibetjent blev tilkaldt til for år tilbage (ved Lufthavnen i Kastrup), den anden faktor, den kendsgerning, at lastbilchaufføren, der var involveret i ulykken den 13. februar var kendt af OH fra tidligere alvorlig ulykke, som OH var tilkaldt til for ca. 3 år siden. Disse to faktorer gjorde sammen med den unormalt lange arbejdstid for OH den pågældende dag (fra kl. 07 til 23) begivenheden til noget helt specielt, således at undertegnede mener, at § 9, stk. 1 og 2 i Lov om Sikring mod følge af arbejdsskader er opfyldt."

Det fremgår i øvrigt af erklæringen, at klagerens erhvervsevne må anses for mindre end 1/3.

Klageren har over for nævnet nedlagt påstand om, at selskabet er forpligtet til at anerkende, at der er tale om et dækningsberettigende ulykkestilfælde, og at hans méngrad skal fastsættes til 20 % i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens afgørelse. Klageren har påpeget, at han den 13/2 1999 var udsat for en traumatisk oplevelse, som har bevirket, at han efterfølgende er blevet sygemeldt.

Klageren har i skrivelse af 15/7 2000 i forhold til Arbejdsskadestyrelsen bl.a. forklaret:

> "Det første indtryk på uheldsstedet var kaos og magtesløshed. Der var tæt tåge og en del trafik på den smalle motortrafikvej. Vejen måtte nødvendigvis spærres i begge retninger for at undgå yderligere ulykker. En personbil stod i vejkanten som totalt vrag, og der lå flere livløse - døde? - personer i rabatten, ligesom nogle endnu gav livstegn fra sig. Der skulle ydes psykisk førstehjælp til indblandede parter og vidner, ligesom trafikken skulle reguleres. Der skulle disponeres over den tilkaldte hjælp, Falck var ankommet med en enkelt ambulance, ligesom der skulle rekvireres yderligere assistance. Vagthavende skulle underrettes tilstrækkeligt til at kunne disponere videre fra stationen, og endelig skulle der tages notater til en senere beskrivelse af hele forløbet.
>
> - og det meste skulle helst have været klaret for et kvarter siden.
>
> …
>
> Jeg så, hvordan falckfolkene gik rundt og tilså de tilskadekomne. De fleste fik et tæppe eller et lagen over sig, og redderne gik videre til den næste. Vi havde dog også straks været klar over, at de fleste var døde, f.eks. var den højgravide kvinde, der havde siddet på passagersædet, mast halvt ud af bilen og manglede halvdelen af hovedet. Andre var kastet ud af bilen og havde knap så voldsomme synlige skader. På et tidspunkt hørte jeg nogle voldsomme barneskrig. Det var falckfolkene, der var i færd med at flytte en dreng over på en båre. Det viste sig senere, at drengen blev den eneste overlevende af de seks familiemedlemmer i den forulykkede personbil.
>
> Ulykken var sket i meget tæt tåge på en motortrafikvej med kun eet spor i hver retning. En familiefar med sin gravide kone og fire børn var under en sindssyg og fuldstændig uforsvarlig overhaling kørt frontalt ind i en modkørende lastbil.

En del af tiden på uheldsstedet var jeg koncentreret om at afhøre chaufføren fra lastbilen. Det viste sig, at jeg kendte ham fra tidligere, hvor han for et par år siden på den mest grufulde måde havde fundet sin lastbilmekanikerkollega. Kollegaen havde i sin fritid været ved at svejse på nogle olietønder. Den ene tønde havde imidlertid indeholdt benzin og var sprunget i luften, så den havde knust hele mandens ansigt. Da chaufføren fandt kollegaen, havde denne ligget og kravlet rundt i sit eget blod i 1 1/2-2 timer. Chaufføren var dengang ikke 18 år endnu, og han havde haft svære traumer over hændelsen, bl. a. havde han ikke fuldført sin uddannelse på værkstedet. Og nu dette.

…

Et par dage senere fik jeg det pludseligt dårligt. Jeg kunne ikke styre mine følelser og kom til at græde over det mindste. Jeg gik til min chef, der sendte mig til psykolog samme dag.

…

Mine efterfølgende reaktioner kan jeg i dag efterrationalisere mig frem til, men i det år der gik indtil jeg blev sygemeldt den 13. marts i år, opfattede jeg ikke selv, at der var noget galt.

I dag kan jeg se, at jeg blev mere og mere irritabel. Jeg fik svært ved at acceptere andre mennesker, og jeg følte mig mere og mere presset på arbejdspladsen."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har til støtte herfor i skrivelse af 23/9 2004 til nævnet bl.a. anført:

"Den kollektive ulykkesforsikring omfatter i henhold til forsikringsbetingelsernes § 1.1.a ulykkestilfælde hvorved forstås:

'En tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet som har en påviselig beskadigelse af dette til følge.'

Forsikringstageren var ikke i forbindelse med hændelsen den 13/2 1999 udsat for fysisk påvirkning af legemet og følte intet unormalt umiddelbart efter oplevelsen. Forsikringstageren følte sig først utilpas nogle dage efter hændelsen, og symptomerne udviklede sig herefter i løbet af 1999 og foråret 2000. Ifølge speciallægeerklæringen

har forsikringstagerens tidligere alvorlige oplevelser desuden været medvirkende til at forsikringstageren nu har udviklet en posttraumatisk tilstand.

Det er derfor vores opfattelse at der ikke er tale om et ulykkestilfælde således som vi definerer dette i forsikringsbetingelsernes § 1.1a. Derfor har vi afvist at betale erstatning, og over for Ankenævnet fastholder vi vores afgørelse.

Vi er opmærksom på at Arbejdsskadestyrelsen har anerkendt hændelsen, men den omstændighed er sædvanligvis uden betydning for sagens behandling i Ankenævnet, jf Ankenævnets sædvanlige praksis."

Nævnet udtaler:
Efter nævnets opfattelse er en skade som den, der er overgået klageren, ikke indtrådt ved et ulykkestilfælde i forsikringsbetingelsernes forstand.

Herefter

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen